

[Kjeldgaard Iversen.]

En husejer benytter gennem en årrække en lejlighed i egen ejendom til dels beboelse, dels erhvervsvirksomhed. På grund af forskellige omstændigheder kommer myndighederne, i dette tilfælde boliganvisningsudvalget, til den opfattelse, at vedkommende lejlighed ikke er beboet, og rejser krav om udleje, eventuelt ved udvalgets foranstaltning. Da dette krav ikke efterkommes, indledes sag mod ejeren med påstand om, at han skal udleje lejligheden til boliganvisningsudvalget med fremlejeret.

Civilretten i Aarhus giver ved dom den 10. januar 1952 boliganvisningsudvalget medhold under henvisning til § 150 i lejeloven. Retten går i sin bedømmelse åbenbart udelukkende ud fra, at der er tale om beboelse, til trods for at det af sagens akter, vidneførsel, tiltaltes forklaring og selve præmissernes indhold tydeligt fremgår, at der også er tale om erhvervslokale. Dommen indankes for Vestre Landsret, der ved dom den 13. maj 1952 stadfæster underrettsdommen.

Ejeren prøver at få sagen genoptaget ved landsretten, men henvises her til at søge appel til Højesteret. Ansøgning herom afslås af justitsministeriet den 9. juni 1952, bl. a. med den begrundelse, at sagen ikke har almindelig interesse. Siden har ejeren ved direkte henvendelse til både den højtærede justitsminister og den højtærede indenrigs- og boligminister forsøgt at få sagen for Højesteret. Ja, endog en henvendelse til den højtærede statsminister er forsøgt. Men altsammen forgæves. Der opnåedes kun venlige afslag.

De to ministre, jeg har rettet forespørgslen til, kender selv sagens detaljer, hvorfor det er unødvendigt for mig på nuværende tidspunkt at fordybe mig i disse.

Nu er det, jeg spørger den højtærede indenrigs- og boligminister: Kan denne fortolkning af lejeloven, som faktisk sætter en ejer ud af rådighed over sin egen ejendom, holde? Har ministeren selv opfattelsen af, at § 150 burde have så vidtgående følger? Eller kan ministeren nærmere begrunde den afgørelse, der her er truffet, og som mini-

sterens stedfortræder, den højtærede socialminister, ved skrivelse af 16. juli 1952 åbent erkender at han ikke kan foretage sig videre overfor.

Endelig spørger jeg den højtærede justitsminister, om det også er ministerens mening, at en domsafgørelse som den skete ikke har almindelig interesse. Kan denne dom ikke få betydning som præcedens i tilsvarende tilfælde? Er ministeren klar over, at et sådant præcedens for boliganvisningsudvalgenes magt til at sætte husejerne ud af rådighed over egen ejendom i vide kredse vil blive betragtet som et alvorligt angreb på ejendomsretten? Jeg vil sluttelig gerne spørge den højtærede justitsminister, om ministeren giver sin tilladelse til, at sagen prøves for Højesteret?

Indenrigs- og boligministeren (Aksel Møller): Vanskeligheden ved at besvare den stillede forespørgsel er, at den ærede forespørger spørger abstrakt, skønt hans begrundelse for forespørgslen er en konkret sag. Hvis en husejer virkelig har benyttet og stadig benytter lokaler i sin ejendom til bolig- og erhvervsvirksomhed, kan hverken boliganvisningsudvalg eller kommunalbestyrelse fratage ham retten til denne anvendelse. Dermed kunne den abstrakte forespørgsel i og for sig anses for besvaret, og jeg kunne forlade talerstolen. Men da det ærede medlem beskæftiger sig med en konkret sag, skal jeg tjene ham i at gøre nogle bemærkninger om denne. Spørgsmålet i den konkrete sag er netop, om en sådan benyttelse faktisk foreligger. Grunden til, at sagen kan opstå, er den knaphed på boliger, som har ført til, at lejeloven har fået den form og det indhold den har, også med § 150. Lejeloven er vedtaget af, såvidt jeg husker, hele det høje ting. I lejelovens § 150 findes en bestemmelse, som lyder således:

„Såfremt en beboelseslejlighed i længere tid end 4 uger har henstået uudlejet og ubeboet, kan kommunalbestyrelsen (i København magistraten) pålægge ejeren at træffe foranstaltninger til udleje af lejligheden. Er ny lejer ikke indflyttet inden